

Pregó infantil de la Festa de la Misteriosa Llum 2015

La Sèquia

La Sèquia entrava dins la ciutat medieval emmurallada pel carrer del Carme –portal d'En Planeta – i pel carrer del Cap del Rec passava el ramal que portava l'aigua a la plaça Major.

Majòlica situada al carrer del Cap del Rec, a prop de l'actual plaça Major.

Col·lecció "Pregons institucionals"
Número 35, febrer de 2015

Edita: Ajuntament de Manresa

Impressió i maquetació: Inom, SA

Agraïments: Associació La Misteriosa Llum

Dipòsit legal: B-31.779-1991

El pregó

**Pregó infantil de la Festa de la Misteriosa Llum a càrrec dels alumnes de 5è de primària de les escoles Puigberenguer i Serra i Húnter i de 6è de primària de l'escola FEDAC-Manresa
13 de febrer de 2015**

Passejant per Manresa:

Narrador: El dia era afable, la llum del sol començava a il·luminar els vells carrers de la ciutat.

El pas assossegat de l'avi contrastava amb el ritme viu de la joventut d'aquells dos vailets: en Marc i la Maria que eren bessons. L'avi cansat per l'edat, es va aturar per agafar forces. En aquell moment en Marc tot aixecant la vista li va preguntar a l'avi:

Marc: Avi, què són aquests rètols que hi ha a la cantonada dels carrers?

Avi: Són els noms que han posat a cada carrer per poder-nos orientar.

Maria: I se'ls inventen?

Avi: Bé, diguem que sí.

Maria: Però hi posen qualsevol nom?

Avi: No, moltes vegades els noms dels carrers estan relacionats amb personatges o esdeveniments històrics que han estat importants per la ciutat.

Marc: Per què en aquest carrer li van posar el nom de Sèquia si no és cap personatge?

Avi: Ai... tantes preguntes a la meva edat.... Bé Marc, perquè ho entenguis hauré de fer una mica d'història.

Maria i Marc: Som tot orelles!

Avi: Fa molts anys a l'edat Mitjana a Manresa no hi havia prou aigua per a tot. Eren uns anys de sequera.

Maria: No podien fer servir les rentadores ni els rentavaixelles?

Avi: Els plats i la roba es rentaven amb les mans i d'aixetes no n'hi havia.

Marc: I què van fer?

Avi: Tots els que manaven la ciutat es van reunir i van tenir la idea de construir una sèquia.

Maria: I quan van començar les obres?

Marc: Quantes excavadores hi havia?

Avi: Van començar l'any 1339 i l'obra va durar 47 anys. I d'excavadores ni una!!! Tot es feia a pic i pala.

Marc: Van pensar per on anirien i com ho farien?

Avi: Clar. Van buscar un arquitecte: Guillem Catà que va ser el mestre major.

Marc: Té el mateix nom que l'institut!

Maria: On m'has dit que començava aquesta obra?

Avi: No t'ho he dit? Comença a la resclosa sota el castell de Balsareny per agafar l'aigua del riu Llobregat. Vine!

Narrador: Després de caminar una estona i seguir els carrers tortuosos d'aquella època van arribar al carrer de Balsareny. Els nens encuriots continuaven inquiets.

Marc: Està molt lluny Balsareny?

Avi: Tot depèn, en aquella època s'anava caminant o amb animals i es tardava més de sis hores. Tot depenia de la joventut del caminant o de l'edat de l'animal que tibava del carro. Només et diré que la sèquia té un recorregut de 26,7 Km.

Maria: I l'aigua qui l'empeny?

Avi: No siguis ase! L'aigua baixa seguint el desnivell del terreny. I és aquí on aquesta obra d'enginyeria té una gran importància ja que només hi ha un desnivell de 10 metres entre el començament i el final.

Maria: Quin final?

Avi: Vine... camina i no t'encantis! Ja hi som! Què hi posa aquí?

Marc: Cap del rec. Què vol dir això?

Avi: Pensa una mica... no t'ho diuen les mateixes paraules?

Marc: Cap? Cap? Ah! Ja ho tinc. Cap voldria dir el principi del rec.

Avi: Tot depèn des d'on t'ho miris. Ara no ho veus però, per sota aquestes lloses, hi passa l'aigua. Abans estava destapat però amb el temps ho han cobert.

Maria: Avi, recordo que a l'escola ens van portar al Museu de la Tècnica i ens van parlar que eren uns vells dipòsits de la ciutat.

Narrador: L'avi tornava a reviure les velles històries que antigament li havien explicat, recordava amb tendresa agafat de la mà del seu avi, passejant pels mateixos carrers...

Avi: Explica'm com eren els dipòsits que vas veure.

Maria: No ho sé... grans, fets de pedra, com si fos una gran sala sostinguda per grans arcades.

Avi: Doncs aquest lloc abans estava ple d'aigua que anava a tota la ciutat. Pensa que les cases no eren tan altes. Avui els dipòsits estan més amunt per poder arribar a tots els indrets de la nostra ciutat.

Maria: I aquest carrer que posa Canal? També està relacionat amb tot els que ens estàs explicant?

Avi: I tant!

Marc: I com ho feien per pujar i baixar la muntanya?

Avi: Això és més difícil d'explicar. La Sèquia no puja i baixa muntanyes sinó que fa esses i les rodeja. Si algun dia amb els vostres amics feu la *Transèquia*, aquesta passejada pel recorregut que fa la Sèquia, veureu petites obres que es van fer en aquest canal. Principalment aqüeductes, sifons i també veuràs petits ponts i algunes casetes que servien per distribuir l'aigua a través de rastells.

Marc: Ets un pou de ciència!

Avi: I molt vell! Massa anys, però encara recordo les històries que m'explicava per aquests mateixos indrets el meu avi. Sia al cel.

Narrador: Van seure al Passeig. Estàvem cansats i mentre miraven el trànsit de la gent van decidir que demà anirien a passar el dia al Parc de l'Agulla. De bon matí, el dia 21 de febrer, tota la família gos inclòs amb la carmanyola, la pilota i el bastó de l'avi van anar caminant fins el Parc de l'Agulla. El pare va rondinar una mica.

Pare: A què treu cap aquesta sortida?

Narrador: Però la mare hi va posar pau en un instant.

Mare: Ja t'ho explico... ho has entès?

Pare: Ah! que bé. La Maria i en Marc ja saben què hi ha en aquesta casa anomenada Can Font?

Narrador: Una setmana més tard, l'avi i els seus néts, arriben a l'escola amb moltes ganes d'explicar als altres companys de classe les coses que el seu avi sap sobre la història manresana.

Cristina: Benvingut! Estem encantats que ens vulguis ajudar a conèixer els noms dels carrers de la nostra ciutat.

Avi: Així doncs... puc començar?

Nens i nenes: Sí!! Serà molt interessant escoltar-te.

Avi: Tot va començar fa uns dies, quan el Marc em va demanar què eren aquells rètols que hi ha a les cantonades dels carrers i jo li vaig explicar que eren els noms dels diferents carrers per orientar-nos. Coneixeu alguns noms de carrers de Manresa?

Nen/a 1: I tant, el de casa meva! El carrer Berenguer Canet.

Nen/a 2: O el carrer Bernat de Sallent.

Nen/a 3: Jo conec el Passeig Pere III.

Avi: Uiii, ja veig que en coneixeu molts!! Així començo!
Fa molts i molts anys, a l'Edat Mitjana, Manresa estava patint una sequera molt greu. Calia buscar una solució per trobar aigua per la ciutat, per assegurar els conreus i les collites. Per això es van reunir per aportar idees. Sabeu quina va ser la idea escollida?

Nen/a 4: Construir un canal d'aigua?

Avi: Sí, correcte! Se'ls va acudir la brillant idea de construir un canal, aprofitant l'aigua del riu Llobregat per poder regar els camps. El canal d'aigua que van construir és la Sèquia. Però no us penseu pas que va ser tan senzill...

Nens i nenes: Per què?

Avi: La sèquia havia de passar per diferents terrenys, des de Balsareny fins a Manresa, passant per Sallent i calia demanar permís a tots els seus propietaris.

Nen/a 5: Algú no hi estava d'acord?

Avi: Exactament. Els consellers de la ciutat, Jaume d'Arters, Bertran de Castellbell, Bernat de Sallent, Pere Vilella, Jaume Amergós i Berenguer Canet, van decidir construir la gran obra. Fins i tot el rei Pere III va donar el permís.

Nen/a 6: Tots aquests homes eren consellers?

Avi: Sí, consellers i el rei. Tots ells tenen, a hores d'ara, un carrer amb el seu nom. Algun nen abans m'ha dit que coneixia el Passeig Pere III, oi? Té aquest nom pel rei d'aquella època.

Nen/a 7: Així, qui no hi estava d'acord?

Avi: El bisbe Galceran Sacosta, senyor de Sallent, no li semblava bé.

Nen/a 8: Una pregunta... Ho van construir igualment?

Avi: Clar que sí, van començar a construir la Sèquia a pic i a pala, és a dir, a mà. Heu de pensar que la gent començava a patir molta gana... calia fer alguna cosa! La vida a Manresa era molt dura, des de que va començar la sequera a causa de les poques pluges, van morir moltes persones per malalties.

Nen/a 9: I qui la va construir?

Avi: Amb l'ajuda de molts manresans. Us sona el carrer Guillem Catà?

Nens i nenes: Sí!!

Avi: Té aquest nom, perquè va ser l'arquitecte que va conduir els treballs per fer la Sèquia.

Nen/a 1: Ei! I encara hi ha més carrers relacionats amb la portada d'aigua?

Narrador 1: Sí! I tant!!...uns quants més, i sobretot els que van relacionats amb un prodigi que diuen que va esdevenir a Manresa, que és el de la Misteriosa Llum: el carrer del Carme, el carrer Montserrat, el de la Llum...

Nen/a 2: Un prodigi? Què és la Misteriosa Llum?

Narrador 2: Segons la tradició, el final del conflicte s'acabà quan una llum resplendent, va arribar, provinent de la muntanya de Montserrat fins l'església del Carme, on va entrar per una finestra de la façana principal al mateix temps que les campanes començaven a tocar soles.

Narrador 3: Aleshores el bisbe Galceran Sacosta va interpretar aquest fet com un senyal diví en què Déu es posava al costat de la ciutat de Manresa i es va adonar que havia de perdonar els manresans.

Nen/a 3: I això és veritat?

Narrador 4: El cert és que no va tenir temps de formalitzar la reconciliació perquè va morir. Va ser el seu successor, Miquel de Ricomà, qui l'any 1345 va tenir una actitud més dialogant i va acceptar les compensacions que li oferia la ciutat, signant la concòrdia que va posar fi al litigi, traient l'entredit que pesava sobre Manresa.

Nen/a 4: Ah sí? Els carrers de Ricomà i de la Concòrdia són molt a prop de la nostra escola, al Puigberenguer.

Narrador 1: Hi ha altres carrers a Manresa relacionats amb aquests fets.

El carrer Ramon Saera, que va ser l'advocat que pledejà l'afer en representació dels consellers manresans, també el carrer de Climent VI, que va ser el Papa que va donar el vistiplau a la concòrdia que proposà el bisbe Ricomà.

Nen/a 5: Escolteu! Jo a la Plaça dels Infants he vist un monument on s'hi veu tot el recorregut de la sèquia.

Narrador 2: Sí noi, al 1982, per la festa commemorativa de la Llum, es va inaugurar un monument "el Monument a la Llum" en aquesta plaça per tal de recordar per sempre aquest esdeveniment.

Narrador 3: Ja veieu, passejant per la ciutat es pot reconstruir aquesta història tan bonica, barreja de tradició i realitat.

Des de llavors i fins ara, Manresa ha tingut suficient aigua gràcies a l'esforç de totes aquestes persones que recordem en els carrers de Manresa.

Narrador 4: Els nostres avantpassats van fer la feina molt ben feta. Van ser valents per superar totes les dificultats que se'ls van presentar i van ser capaços de fer un projecte tan important que ha perdurat a través dels segles. Ha estat una de les obres d'enginyeria més fructíferes de la ciutat.

Narrador 1: Els nens i nenes de Manresa tenim un exemple molt encoratjador i també serem capaços de millorar la ciutat, com van fer totes aquestes persones que bé que es mereixen un nom en un carrer!

(encesa d'espelmes)

Bona Festa de la Llum!!!

Els pregoners

Han elaborat aquest pregó els alumnes de 5è de primària de les escoles Puigberenguer i Serra i Húnter i de 6è de primària de l'escola FEDAC-Manresa

Goigs de la Misteriosa Llum

A - que - lla Llum res - plen - dent, tan gen - til, tan cla - ra,
pu - ra, la Tri - ni - tat ens fi - gu - ra Mis - te - ri tan ex - cel - lent.
Per l'ai - gua que pas - sa - va per les ter - res del bis - bat,
en gran en - tre - dit es - ta - va a - ques - ta no - ble ciu - tat;
set anys con - ti - nu - a - ment du - rà sem - blant des - ven - tu - ra
fins que ar - ri - bà la cu - ra de mà de l'Om - ni - po - tent.

Versió: Miquel Blanch

*Aquella Llum resplendent,
tan gentil, tan clara i pura,
la Trinitat ens figura
Misteri tan excel·lent.*

I

Per l'aigua que passava
per les terres del Bisbat,
en gran entredit estava
aquesta noble Ciutat;
set anys contínuament
durà semblant desventura
fins que arribà la cura
de mà de l'Omnipotent.

Aquella Llum resplendent,...

II

Poc abans que fou migdia
sent el temps clar i serè,
veren la Llum que venia
per rescat de nostre bé:
de Montserrat certament
partí tan alta ventura
perquè la Verge procura
sempre el bé de la gent.

Aquella Llum resplendent,...

III

Estant la gent impensada
d'un cas tan singular,
la Llum Santa i delicada
al Carme se'n va entrar;
tots hi anaven corrent,
a ciutat ningú s'atura,
veren la Llum en l'altura
de la clau més preminent.

Aquella Llum resplendent,...

IV

Una part en gran claror
entrà dins la Trinitat,
l'altra a Sant Salvador

de consemblant igualtat;
l'altra sens fer moviment,
en la clau restà segura;
de sobres de gran, dolçura
plorava la demés gent.

Aquella Llum resplendent,...

V

Les campanes repicaven
sens que ningú les tocàs,
els frares a Déu lloaven
per tan estremíssim cas;
aleshores en continent,
la Llum de nostra ventura
isque dalt per l'obertura,
restant el poble content.

Aquella Llum resplendent,...

VI

El Bisbe, que visitava
en Sant Ponç prop Santpedor,
el gran entredit alçava,
oïnt el cas amb fervor;
plorant molt amargament
de genolls en terra dura,
diu: jo no vull més rotura
amb mon poble ni ma gent.

Aquella Llum resplendent,....

VII

La distinció que féu
és mirall molt vertader,
tres persones i un sol Déu,
un ser, voler i poder;
Oh encobert ornament!
distinció i juntura!
Oh difícil tancadura!
Oh profundo fonament!

Aquella Llum resplendent,...

